

Vanja Petkova**NEZVESTOBA**

Bil si mi nezvest
in glej:

Razbit je višnjev mozaik na nebu,
luna je postala nezanesljiva,
trava je zbledela v svetlo starost,
zemlja je obstala v gibanju in ritmu,
z besnimi kobilami
je veter se pognal med drevje
in v naglem so utripu
srca listov smrtno zablestela,
v zadnjem dihu so plodovom
krči stisnili semena,
reke so z ledenim šumom
pljusknile v bregove.
Divje so zveri obstale,
razširile nozdrvi.

Ljudje so, v utripu krvi zavarovani,
sklenili roke.

Razpočil je balone svoje
naš stari čas na zemlji
in zadnja je ljubezen
brez teže obvisela.

A jaz sem začutila
pajka gub na svojih licih.
In že je blede, muke polno
odšlo otroštvo moje.

Krik in žalost, ni glasu
v boleti svežega spomina.
Krik in bolečina, bliski in grmenje ...

In začela se jesen je.

Ljubomir Levčev**PESNITEV****1**

Ce hočem do vas,
moji dragi prijatelji,
moram skozi neskončne prostore.